

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 872

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 5 septembrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 205 din 7 aprilie 2022 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (10) raportat la art. 181 ¹ și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi raportat la art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală	2-6
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.083. — Hotărâre privind actualizarea descrierii tehnice a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției, precum și trecerea acestuia în domeniul public al orașului Jimbolia, județul Timiș	6-7
1.098. — Hotărâre pentru derogarea de la prevederile art. 31 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.076/2004 privind stabilirea procedurii de realizare a evaluării de mediu pentru planuri și programe.....	8
★	
Rectificări	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 205**

din 7 aprilie 2022

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (10) raportat la art. 181¹ și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi raportat la art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Oana-Cristina Puică	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (10) raportat la art. 181¹ și ale art. 328 alin. (1) raportat la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Gabriel Florin Andrei în Dosarul nr. 47.645/3/2017/a1 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.264D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 22 martie 2022, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când Curtea, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, în temeiul prevederilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 7 aprilie 2022, când a pronunțat prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 1 august 2018, pronunțată în Dosarul nr. 47.645/3/2017/a1, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (10) raportat la art. 181¹ și ale art. 328 alin. (1) raportat la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Gabriel Florin Andrei într-o cauză având ca obiect trimiterea în judecată a inculpaților pentru săvârșirea unor infracțiuni de abuz în serviciu, prevăzute și pedepsite de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 172 alin. (10) raportat la art. 181¹ din Codul de procedură penală încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, ale art. 137 referitor la sistemul financiar și ale art. 140 privind Curtea de Conturi, precum și prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 privind principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens, arată că dispozițiile de lege criticate, care vizează mijlocul de probă numit „constatare” și conținutul raportului de constatare, nu îndeplinesc cerințele privind previzibilitatea și

accesibilitatea legii, întrucât nu definesc noțiunea respectivă. Consideră că, prin eliminarea termenului „tehnic-științific” din noul Cod de procedură penală — raportat la vechea reglementare —, constatarea se poate face în orice domeniu, inclusiv în domeniul care, potrivit Constituției, intră în competența Curții de Conturi, singura instituție publică în măsură să controleze modul de formare, de administrare și de întrebuințare a resurselor financiare ale statului și ale sectorului public. Totodată, arată că prin folosirea constatării, care constituie o excepție de la regula ce prevede întocmirea unui raport de expertiză, organul de urmărire penală — în speță, Direcția Națională Anticorupție — își creează probe împotriva inculpatului cu încălcarea principiului egalității armelor, componentă a dreptului la un proces echitabil.

5. În ceea ce privește dispozițiile art. 328 alin. (1) fraza întâi raportat la art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, susține că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și ale art. 126 alin. (2) privind stabilirea prin lege a procedurii de judecată, precum și prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 privind principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, consideră că dispozițiile criticate încalcă și prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și pe cele ale art. 1 din Codul penal referitor la legalitatea incriminării. Arată că textele de lege criticate nu sunt accesibile, clare, precise și previzibile, întrucât folosesc termeni generali — precum „alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei” și „alte mențiuni prevăzute de lege” —, și sunt lipsite de coerență în raport cu definițiile și normele generale din Codul penal, respectiv cu sintagmele folosite în acest cod. Astfel, menționează că nu există o definiție clară a sintagmei „fapta reținută în sarcina inculpatului” din dispozițiile art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală, care trebuie corelată, pe de o parte, cu noțiunea de „act material” ce se regăsește în rechizitoriu, iar, pe de altă parte, cu sintagma „fapta prevăzută de legea penală” din Codul penal. Cu privire la lipsa de certitudine, de previzibilitate și de accesibilitate a normelor criticate, mai arată că în rechizitoriul întocmit de Direcția Națională Anticorupție în speța de față există o enumerare, iar nu o analiză a probelor raportat la persoană, contribuție și faptă. Or, legea nu se poate aplica prin analogie, în condițiile în care prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție statuează că atât competența instanței, cât și normele de procedură se stabilesc numai prin lege. De asemenea, subliniază că în rechizitoriul criticat nu se folosește noțiunea de „faptă”, ci aceea de „act material”, care nu este definită în Codul de procedură penală. Totodată, terminologia consacrată de Codul penal vizează „fapta prevăzută de legea penală”, „acțiuni” și „inațiuni”, iar nu „acte materiale”, astfel că rechizitoriul întocmit în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate conține, în mod evident, elemente de incertitudine juridică.

6. **Tribunalul București — Secția I penală**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la temeinicia excepției de neconstituționalitate.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 172 alin. (10) raportat la art. 181¹ și ale art. 328 alin. (1) raportat la art. 286 alin. (2) din Codul de procedură penală. Din considerentele încheierii de sesizare și din notele scrise ale autorului excepției, depuse în motivarea criticii, reiese însă că aceasta vizează prevederile art. 172 alin. (10) raportat la art. 181¹ și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi raportat la art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală. Dispozițiile art. 172 alin. (10) și ale art. 181¹ din Codul de procedură penală au fost introduse prin prevederile art. 102 pct. 116 și 120 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, iar dispozițiile art. 328 alin. (1) din Codul de procedură penală au fost modificate prin prevederile art. 102 pct. 213 din Legea nr. 255/2013. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 172 alin. (10): „(10) *Constatarea este efectuată de către un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora.*”;

— Art. 181¹: „(1) *Organul de urmărire penală stabilește prin ordonanță obiectul constatării, întrebările la care trebuie să răspundă specialistul și termenul în care urmează a fi efectuată lucrarea.*”

(2) *Raportul de constatare cuprinde descrierea operațiilor efectuate de specialist, a metodelor, programelor și echipamentelor utilizate și concluziile constatării.*”;

— Art. 286 alin. (2) lit. f): „(2) *Ordonanța trebuie să cuprindă: [...] f) alte mențiuni prevăzute de lege;*”;

— Art. 328 alin. (1) fraza întâi: „(1) *Rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei.*”

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor, ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității, ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces

echitabil, ale art. 126 alin. (2) referitor la stabilirea prin lege a procedurii de judecată, ale art. 137 privind sistemul financiar și ale art. 140 referitor la Curtea de Conturi, precum și a prevederilor art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil și ale art. 7 privind principiul legalității incriminării și pedepsei din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 172 alin. (10) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Constituție, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale — invocate și în prezenta cauză — și față de critici similare.

13. Astfel, prin Decizia nr. 334 din 20 mai 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1082 din 11 noiembrie 2021, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (10) din Codul de procedură penală. Prin decizia mai sus menționată, paragraful 27, Curtea a reținut, *mutatis mutandis*, considerentele Deciziei nr. 190 din 3 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 385 din 23 mai 2014, prin care a realizat un control de constituționalitate cu privire la prevederile art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, cu modificările și completările ulterioare), respingând, ca neîntemeiată, respectiva excepție. Astfel, Curtea a observat că în procesul deliberării judecătorul verifică și evaluează materialul probator și își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, prin coroborarea și aprecierea probelor, iar nu prin raportarea exclusivă la constatări tehnico-științifice, astfel că informațiile conținute în acestea nu pot crea, în mod concret, riscul unui abuz de procedură, fiind întrunite exigențele impuse de un proces echitabil, inclusiv cea referitoare la necesitatea respectării principiului egalității armelor de care părțile pot dispune în cadrul unei proceduri judiciare.

14. În acest sens, prin Decizia nr. 334 din 20 mai 2021, mai sus citată, paragrafele 19 și 20, Curtea a observat că secțiunea IX din Codul de procedură penală din 1968 reglementa materia constatărilor tehnico-științifice și a celor medico-legale, art. 112 referindu-se la folosirea unor specialiști, iar art. 115, la raportul de constatare tehnico-științifică. Astfel, Curtea a făcut referire la Decizia nr. 39 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 100 din 19 februarie 2009, prin care a constatat că dispozițiile cuprinse în Codul de procedură penală din 1968 ce legitimează posibilitatea organului de urmărire penală de a cere concursul unor specialiști — atunci când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt și este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei — nu sunt de natură a aduce atingere dreptului la apărare al părților, care au posibilitatea de a formula cereri în fața instanțelor judecătorești, de a administra orice probe în apărarea lor și de a exercita căile de atac prevăzute de lege.

15. Cu privire la reglementarea din noul Cod de procedură penală, prin Decizia nr. 334 din 20 mai 2021, mai sus menționată, paragrafele 21—23, Curtea a reținut că dispozițiile art. 172 din acest cod prevăd că, în anumite cazuri, organul de urmărire penală poate solicita opinia unor specialiști care funcționează în cadrul organelor judiciare sau în afara acestora. Rapoartele de constatare întocmite de acești specialiști

constituie, potrivit prevederilor art. 97 alin. (2) lit. e) din Codul de procedură penală, un mijloc de probă, în condițiile în care dispozițiile art. 5 alin. (2) din același cod prevăd că organele de urmărire penală au obligația de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului. În plus, judecata se desfășoară de către o instanță independentă și imparțială, în condiții de publicitate, oralitate și contradictorialitate, iar judecătorul își fundamentează soluția pe întregul probatoriu administrat în cauză, verificând, evaluând și coroborând probele care nu au valoare prestabilă. Constatările tehnico-științifice efectuate de către specialiști care funcționează în cadrul organelor judiciare sau în afara acestora constituie mijloc de probă, în sensul dispozițiilor art. 172 și următoarele din Codul de procedură penală, iar acest mijloc de probă poate fi contestat de către părțile interesate, atât în cadrul procedurii în camera preliminară, prin invocarea de excepții referitoare la legalitatea și temeinicia actelor de urmărire penală, cât și în etapa judecătii, conform dispozițiilor procesual penale referitoare la administrarea probelor.

16. În continuare, prin decizia anterior citată, Curtea a reținut că, în varianta inițială a Codului de procedură penală, dispozițiile art. 172 se refereau exclusiv la dispunerea efectuării expertizei, efectuarea constatării tehnico-științifice fiind introdusă, ulterior, prin prevederile art. 102 pct. 116 din Legea nr. 255/2013. Astfel, Curtea a constatat că, în prezent, textul art. 172 din Codul de procedură penală reglementează atât condițiile dispunerii efectuării expertizei, cât și pe cele ale dispunerii efectuării constatării. Potrivit prevederilor art. 172 alin. (1) din Codul de procedură penală, efectuarea unei expertize se dispune când, pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză, este necesară și opinia unui expert. Spre deosebire de expertiză, constatarea se dispune de către organul de urmărire penală, potrivit prevederilor art. 172 alin. (9) din același act normativ, când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei. Expertiza poate fi efectuată de experți oficiali din laboratoare sau instituții de specialitate ori de experți independenți autorizați din țară sau din străinătate, în condițiile legii, pe când constatarea este efectuată de către un specialist care funcționează în cadrul organelor judiciare sau din afara acestora. Spre deosebire de constatare, în cazul efectuării expertizei, părțile și subiecții procesuali principali au dreptul să solicite participarea unui expert recomandat de aceștia. De asemenea, dispozițiile Codului de procedură penală reglementează și incompatibilitatea expertului (art. 174), drepturile și obligațiile expertului (art. 175), înlocuirea expertului (art. 176), procedura efectuării expertizei (art. 177), dispoziții care nu sunt aplicabile în materia constatărilor. În ceea ce privește efectuarea constatării, Curtea a observat că legea procesual penală stabilește, în cuprinsul prevederilor art. 181¹ — criticate în prezenta cauză —, doar obiectul constatării și conținutul raportului de constatare. Mai mult, Curtea a observat că, deși după introducerea în Codul de procedură penală a instituției constatării legiuitorul reglementase obligația dispunerii efectuării unei expertize când concluziile raportului de constatare erau contestate, acest aspect a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Astfel, în prezent, nu mai subzistă obligația organului judiciar de a dispune efectuarea unei expertize când concluziile raportului de constatare sunt contestate, ci, în acest caz, dispunerea efectuării expertizei rămâne la aprecierea organului judiciar.

17. Având în vedere aceste aspecte, prin Decizia nr. 334 din 20 mai 2021, mai sus menționată, paragrafele 24 și 25, Curtea a reținut că efectuarea unei constatări se poate dispune numai în cursul urmăririi penale, prin ordonanță, de organul de urmărire penală, constatarea având caracter facultativ. De asemenea, Curtea a observat că, potrivit prevederilor art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală, constatările tehnico-științifice se dispun când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unor situații de fapt ori este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei. Așadar, ceea ce este specific în cazul constatării, ca mijloc de probă, este urgența, consemnarea anumitor elemente — care constituie probe în procesul penal — înainte ca acestea să dispară sau să fie distruse sub acțiunea timpului sau prin acțiunea persoanelor implicate. Prin constatare se stabilește dacă elementele de la locul faptei constituie indicii sau pot conduce la suspiciunea rezonabilă că a fost săvârșită o faptă penală. Astfel, din interpretarea teleologică a reglementărilor procesual penale Curtea a reținut că regula este aceea că, atunci când organele judiciare, în cursul urmăririi penale, au nevoie de opinia unui expert pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea unor fapte ori împrejurări ce prezintă importanță pentru aflarea adevărului în cauză, se dispune efectuarea unei expertize, iar nu a unei constatări. Astfel, dispunerea efectuării constatării va fi întotdeauna excepția, aceasta putând fi realizată doar dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 172 alin. (9) din Codul de procedură penală.

18. În același sens este și Decizia nr. 376 din 8 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.084 din 12 noiembrie 2021.

19. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 172 alin. (10) din Codul de procedură penală, pronunțată de Curte prin deciziile mai sus menționate, precum și considerentele care au fundamentat această soluție își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește dispozițiile art. 181¹ din Codul de procedură penală, față de care nu au fost formulate critici distincte.

20. Referitor la prevederile art. 328 alin. (1) fraza întâi raportat la art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală, Curtea apreciază că nu poate fi reținută critica autorului excepției potrivit căreia dispozițiile de lege criticate nu îndeplinesc cerințele de previzibilitate și accesibilitate a legii, pe motiv că folosesc termeni prea generali și sunt lipsite de coerență în raport cu definițiile și sintagmele din Codul penal.

21. Curtea observă că dispozițiile art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală vizează elementele pe care trebuie să le conțină rechizitoriul, și anume: fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală, cu mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2) din același cod referitor la cuprinsul ordonanței procurorului; datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia; probele și mijloacele de probă; cheltuielile judiciare; mențiunile prevăzute la art. 330 și 331 din Codul de procedură penală cu privire la măsurile preventive sau asigurătorii și la măsurile de siguranță; dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. Potrivit prevederilor

art. 328 alin. (2) din Codul de procedură penală, rechizitoriul mai trebuie să cuprindă numele și prenumele persoanelor care trebuie citate în instanță, cu indicarea calității lor în proces, și locul unde urmează să fie citate.

22. În susținerea criticii de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală, autorul excepției invocă existența unei necorelări între sintagma „fapta reținută în sarcina inculpatului” din cuprinsul textului de lege criticat și sintagma „fapta prevăzută de legea penală” utilizată în Codul penal, precum și caracterul prea general al formulării „alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei”.

23. Curtea reține că definiția generală a infracțiunii, cuprinsă în prevederile art. 15 alin. (1) din Codul penal, evidențiază cele patru trăsături esențiale, comune tuturor infracțiunilor, și anume: fapta să fie prevăzută de legea penală; fapta să fie săvârșită cu vinovăție; fapta să fie nejustificată și fapta să fie imputabilă persoanei care a săvârșit-o. Aceste trăsături esențiale ale infracțiunii nu trebuie confundate cu elementele constitutive ale fiecărei infracțiuni în particular. Atât timp cât regula de conduită descrisă de norma de incriminare este respectată, infracțiunea nu îmbracă decât un aspect formal și ipotetic, însă, în momentul în care legea este nesocotită prin săvârșirea unei fapte ce corespunde descrierii din textul incriminator, infracțiunea devine un ilicit concret. Așadar, infracțiunea concretă este fapta săvârșită, în mod efectiv, în condițiile descrise în norma incriminatoare a infracțiunii abstracte. Or, autorul excepției nu face distincție între infracțiunea ca faptă abstractă, respectiv descrierea pe care legiuitorul o face în conținutul incriminării, și infracțiunea ca faptă concretă, adică fapta săvârșită în mod efectiv, în condițiile cuprinse în descrierea faptei abstracte și care este reținută, prin rechizitoriu, în sarcina inculpatului — și, de aici, confuzia între sintagma „fapta prevăzută de legea penală”, utilizată în Codul penal, pe de o parte, și sintagma „fapta reținută în sarcina inculpatului” din dispozițiile art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală.

24. Cu privire la modalitatea de descriere a faptei reținute în sarcina inculpatului, Curtea constată că rechizitoriul trebuie să facă referire pe scurt atât la datele privitoare la faptă, cât și la împrejurările în care aceasta a fost comisă, unde și când a fost săvârșită, prin ce mijloace și pentru ce motive etc., fiecare faptă expusă și fiecare afirmație făcută în rechizitoriu fiind sprijinite pe referiri la probele existente. De asemenea, în rechizitoriu trebuie menționate explicațiile date de inculpat cu privire la învinuirea care i se aduce, atât atunci când acesta și-a recunoscut vina, cât și atunci când nu și-a recunoscut-o, în acest ultim caz arătându-se obiecțiile și probele pe care le-a prezentat în apărare. Curtea observă că, deși rechizitoriul trebuie să cuprindă descrierea faptei reținute în sarcina acuzatului, încadrarea juridică și probele pe care se întemeiază învinuirea, încadrarea juridică dată de procuror este una provizorie, fiind supusă cenzurii instanței de judecată și susceptibilă de a fi schimbată ori de câte ori aceasta constată că fapta reținută în sarcina acuzatului a primit o încadrare juridică eronată din partea procurorului sau, chiar dacă a fost corectă încadrarea inițială, se impune schimbarea ei în raport cu modificările intervenite cu privire la situația de fapt, ca urmare a administrării de probe. Așadar, esențial este ca fapta să fie prezentată în rechizitoriu cu toate elementele ce au relevanță sub aspectul conținutului unei infracțiuni, astfel încât să fie înlăturată orice îndoială cu privire la obiectul judecării și inculpatul să nu fie împiedicat să se apere.

25. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care — în lumina dreptului la un proces echitabil, garantat de prevederile art. 6 din Convenție — a statuat că, în materie penală, o informare precisă și completă

asupra acuzației formulate împotriva unei persoane reprezintă o condiție esențială a caracterului echitabil al procedurii. Astfel, prin reglementarea cuprinsă în dispozițiile art. 6 paragraful 3 din Convenție s-a urmărit ca o atenție specială să fie acordată imperativului încunoștințării inculpatului cu privire la acuzație, în condițiile în care rechizitoriul joacă un rol determinant în legalitatea urmăririi penale, întrucât persoana trimisă în judecată este în mod oficial notificată cu privire la baza juridică și factuală a acuzației ce i se aduce. În numeroase cauze, Curtea de la Strasbourg a reținut că prevederile art. 6 paragraful 3 lit. a) din Convenție recunosc acuzatului dreptul de a fi informat, în mod detaliat, atât cu privire la cauza acuzării, adică faptele materiale de care este acuzat și pe care este fondată acuzația, cât și cu privire la natura acuzării, adică încadrarea juridică a faptelor (Hotărârea din 25 martie 1999, pronunțată în Cauza *Pélissier și Sassi împotriva Franței*, paragraful 51, Hotărârea din 1 martie 2001, pronunțată în Cauza *Dallos împotriva Ungariei*, paragraful 47, și Hotărârea din 19 decembrie 2006, pronunțată în Cauza *Mattei împotriva Franței*, paragraful 35). Așa fiind, într-o speță, Curtea de la Strasbourg a constatat că informațiile conținute în acuzație cu privire la detaliile esențiale privind locul și timpul săvârșirii infracțiunii erau vagi și contradictorii, fiind încălcat dreptul la un proces echitabil, care ar fi trebuit să garanteze reclamantului oportunitatea și posibilitatea de a se apăra într-o modalitate concretă și efectivă (Hotărârea din 25 iulie 2000, pronunțată în Cauza *Mattoccia împotriva Italiei*, paragrafele 70—71).

26. Totodată, Curtea reține că rechizitoriul mai poate cuprinde și orice alte precizări/mențiuni pe care procurorul le apreciază ca fiind necesare pentru soluționarea cauzei, situație pentru care legiuitorul a utilizat, într-un mod clar și neechivoc, în cuprinsul prevederilor art. 328 alin. (1) fraza întâi din Codul de procedură penală, sintagma „alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei”. Tot astfel, cu privire la cuprinsul ordonanței — atât ca act al procurorului, prin care acesta dispune asupra actelor sau măsurilor procesuale și soluționează cauza atunci când nu întocmește rechizitoriu, cât și ca act prin care organele de cercetare penală dispun asupra actelor și măsurilor procesuale —, legiuitorul a folosit în dispozițiile art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală sintagma „alte mențiuni prevăzute de lege”, fără ca această formulare să aducă vreo atingere cerințelor cu privire la claritatea și previzibilitatea normei juridice.

27. Având în vedere cele arătate mai sus, Curtea constată că dispozițiile art. 328 alin. (1) fraza întâi raportat la art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală nu încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și ale art. 126 alin. (2) privind stabilirea prin lege a procedurii de judecată și nici prevederile art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

28. Referitor la invocarea în susținerea excepției a dispozițiilor art. 7 din Convenție privind principiul legalității incriminării și pedepsei, Curtea reține că acestea nu sunt aplicabile în cauză, întrucât textele de lege care fac obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate reprezintă norme de procedură, iar nu prevederi penale de incriminare.

29. În plus, Curtea observă că autorul excepției este nemulțumit și de modul de aplicare de către procuror a textelor de lege criticate. Eventualele greșeli de aplicare a legii nu pot constitui însă motive de neconstituționalitate a normelor criticate și, prin urmare, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte, ci sunt de competența instanței de judecată investite cu soluționarea litigiului, respectiv

a celor ierarhic superioare în cadrul căilor de atac prevăzute de lege. A răspunde criticilor autorului excepției din această perspectivă ar însemna o ingerință a Curții Constituționale în activitatea de judecată, ceea ce ar contraveni prevederilor art. 126 din Constituție, potrivit cărora justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege.

30. Totodată, autorul excepției invocă și existența unei contradicții între normele criticate și dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor

normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, și ale art. 1 din Codul penal referitor la legalitatea incriminării. O asemenea critică nu poate fi nici ea reținută, întrucât examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu prevederi din Constituție sau din actele internaționale la care România este parte, iar nu compararea dispozițiilor mai multor legi între ele și nici coroborarea lor sau posibilele contradicții din cadrul legislației interne.

31. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Florin Andrei în Dosarul nr. 47.645/3/2017/a1 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 172 alin. (10) raportat la art. 181¹ și ale art. 328 alin. (1) fraza întâi raportat la art. 286 alin. (2) lit. f) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 7 aprilie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

pentru prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, semnează

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Oana-Cristina Puică

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind actualizarea descrierii tehnice a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției, precum și trecerea acestuia în domeniul public al orașului Jimbolia, județul Timiș

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 288 alin. (1) și art. 292 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 869 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea descrierii tehnice a unui imobil aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției, conform anexei nr. 1.

Art. 2. — (1) Se aprobă trecerea imobilului prevăzut la art. 1 din domeniul public al statului și administrarea Ministerului Justiției în domeniul public al orașului Jimbolia, județul Timiș, conform anexei nr. 2.

(2) După preluare, bunul imobil prevăzut la alin. (1) va avea destinația de sediu servicii ale administrației publice locale.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilului prevăzut la art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între părțile interesate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Ministerul Justiției își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificările corespunzătoare în anexa nr. 11 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al

bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare, prin abrogarea poziției nr. M.F. 150278.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Ministrul justiției,

Marian-Cătălin Predoiu

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

Cseke Attila-Zoltán

Ministrul finanțelor,

Adrian Căciu

București, 31 august 2022.

Nr. 1.083.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului aflat în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Justiției
pentru care se actualizează datele de identificare

Număr M.F.	Codul de clasificare	Denumirea	Adresa	Elemente-cadru de descriere tehnică	Valoarea bunului care se transferă (lei)	Baza legală
150278	8.29.09	Judecătoria Jimbolia	Județul Timiș, orașul Jimbolia, str. Tudor Vladimirescu nr. 72	Corp A S + P Sc = 887 mp Sd = 1.184 mp Anexă P Sc = 304 mp Sd = 304 mp S teren = 2.415 mp CF nr. 404326	2.389.341,00	H.C.L. Jimbolia nr. 58/2000 Hotărârea Guvernului nr. 630/2015 Hotărârea Guvernului nr. 877/2017 Hotărârea Guvernului nr. 984/2020

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE
a imobilului care trece din domeniul public al statului și administrarea Ministerului Justiției
în domeniul public al orașului Jimbolia

Număr M.F./ Cod de clasificare	Persoana juridică de la care se transmite imobilul	Persoana juridică la care se transmite imobilul	Denumirea	Adresa	Elemente-cadru de descriere tehnică	Valoarea imobilului care se transferă (lei)
150278/8.29.09	Statul român, din administrarea Ministerului Justiției, C.U.I. 4265841	Orașul Jimbolia C.U.I. 2502763	Judecătoria Jimbolia	Județul Timiș, orașul Jimbolia, str. Tudor Vladimirescu nr. 72	Corp A S + P Sc = 887 mp Sd = 1.184 mp Anexă P Sc = 304 mp Sd = 304 mp S teren = 2.415 mp CF nr. 404326	2.389.341,00

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
pentru derogarea de la prevederile art. 31 alin. (1)
din Hotărârea Guvernului nr. 1.076/2004
privind stabilirea procedurii de realizare a evaluării de mediu
pentru planuri și programe

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Prin derogare de la prevederile art. 31 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.076/2004 privind stabilirea procedurii de realizare a evaluării de mediu pentru planuri și programe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 5 august 2004, cu modificările ulterioare, titularul Strategiei naționale a pădurilor 2022—2031 are obligația de a anunța organizarea unei ședințe de dezbatere publică a proiectului de strategie propus, inclusiv a raportului de mediu, cu cel puțin 10 zile calendaristice înainte de data realizării acestei dezbateri.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

p. Viceprim-ministru,
Mihaela-Ioana Kaitor,
secretar de stat

Ministrul mediului,
apelor și pădurilor,
Tánczos Barna

Ministrul
afacerilor externe,
**Bogdan Lucian
Aurescu**

București, 1 septembrie 2022.
Nr. 1.098.

★

RECTIFICĂRI

În cuprinsul anexei la Hotărârea Parlamentului României nr. 22/2022 privind constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru examinarea inițiativelor legislative din domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 1 septembrie 2022, se face următoarea rectificare:

— la poziția 3 de la punctul I „Componenta comisiei”, în loc de: „3. dna Teodoriu Simona-Maya, deputat, Grupul parlamentar al PSD;” se va citi: „3. dna Teodoroiu Simona-Maya, deputat, Grupul parlamentar al PSD;”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

